

Kongens Person med ind i Forhandlingerne.

L. Rasmussen: Undskyld, men jeg ved ikke af, at jeg har sagt et eneste ufordelagtigt Ord om Kongens Person; jeg har talt om, hvorledes der kunde spares, og jeg skal vel vogte mig for at udtale mig ufordelagtigt om Kongens Person. Men det, jeg gør opmærksom paa, er, at Kongen har indført Besparelser, hvorved han nu har faaet sin Hestebestand nedsat til 26, medens der tidligere var betydelig flere Heste. Og saa kommer nu Indenrigsministeren og siger, at der maa skaffes nye Stalde til Kongens Heste, de gamle er blevet for store, Hestene fryser. Og hertil siger vi, at saa kan man jo bygge Skillerum, selv om det ikke ser kønt ud. Paa denne Maade koster det altsaa Staten 10 000 Kr., at Kongen har indskrænket sin Hestebestand! Det er Sparsommelighed; saadan sparer vi, naar der er Tale om Kongen! Og naar Kongen nu flytter hen paa Christiansborg, har han en Del af sine Hofbetjente boende i Nærheden af Amalienborg; det er for langt borte, og saa skal der bygges 10 3 Værelsers Lejligheder i en Bygning, hvor baade Tag og Murene er der i Forvejen. Det ærede Medlem Hr. Pitzner talte om det kostbare Statsbyggeri; det kunde der være Grund til at tale om her, men jeg er bange for, at der ikke bliver sagt noget her. Disse Lejligheder skal koste 350 000 Kr.; det er Sparsommelighed, saadan ser det ud fra den Side!

Hvad har man nu at svare dertil? Hvorfor kommer I og kritiserer alt det nu? — saadan sagde den højtærede Forsvarsminister i Gaar —, det sagde I ikke noget om under den radikale Regering! hvorfor skal vi behandles paa en anden Maade end den? Jeg vil sige ganske ærligt: Det nuværende Ministerium skal behandles paa en anden Maade, det indrømmer jeg ganske ærligt. Paa et Tidspunkt, da alle Regeringens Bestræbelser gik ud paa at faa Priserne sat ned, at gribe ind overfor Udbygning, at forhøje Understøttelserne til de arbejdsløse, gøre alt for at skaffe Brød ind i Hjemmene i saa stor Udstrækning som muligt, da maatte vor Stilling til Ministeriet blive en noget anden end nu, hvor man faar venskabelige Raad fra Kongen og Ministrene om at spænde Livremmen ind, medens de selv beder om Luksusbiler og om Bevillinger i udstrakt Grad. Dette maa ændre hele Forholdet,

og jeg tror ogsaa, de højtærede Ministre vil kunne se Forskellen.

Jeg tror for øvrigt, at Ministrene skulde lade være at pege paa alle disse Ting. Jeg viste i Aftes, hvorledes den højtærede Forsvarsministers Paapegen af, hvad der var sket, var en fuldstændig Stille Sagen paa Hovedet. En anden Udtalelse vil jeg gerne fremdrage — jeg glemte at nævne den under min Omtale af de sønderjydske Sager. Da vi kritiserede nogle Udvisninger, som vi fandt urimelige, sagde den højtærede Justitsminister i Landstinget: Det er ikke noget, I kan undre jer over; ogsaa en socialdemokratisk Fører her i Landet har henvendt sig til den samme Justitsminister, nemlig til mig, og bedt om Hjælp til Udvisninger, som han kunde foretage med Hjæmmel i den eksisterende Lovgivning. Det sagde Justitsministeren. Der er ikke et sandt Ord deri, det er det hele, der kan siges dertil. Det er den Maade, hvorpaa man kører tilbage, naar der bliver fremsat Kritik overfor en. Det er akkurat samme Fremgangsmaade, som Forsvarsministeren anvendte, da han skulde fortælle, hvorledes Forholdene var under det radikale Styre. Saaledes bærer man sig ad; man tager det ikke saa nøje med Realiteterne, naar man kan fortælle det morsomt og interessant.

Der er gaaet et Aar, siden Venstrekomen til Styret, og det mærkelige er, at den Diskussion, vi fører i Dag, ligner i høj Grad den, som førtes i 1902, da det første Venstreministerium havde fungeret et Aar. Da i 1901 Venstre kom til Styret, blev der holdt Fæstligheder ligesom den 26. April i Fjor, og en af Fæsttalerne var Vilhelm Lassen. Han sagde til Venstre: Naar I nu kommer til Styret, pas saa paa, for der ligger en Fare for jer. Vogt jer, at I ikke i jeres Politik skaber jer Venner opad, thi det maa I vide, at for hver Ven I vinder opad, taber I 1000 Stemmer nedad. Kirkeministeren, den nuværende højtærede Minister Hr. J. C. Christensen, svarede kort efter: Det behøvede Vilhelm Lassen ikke at sige os, hele Venstres Politik har sin Rod nede i de dybeste, de underste Lag, vi glemmer ikke Smaafolk, de skal faa at se, hvor de store kommer paa Nakken af os.

Jeg siger: Saaledes er det vel saa ogsaa i Dag. Da det ærede Parti sejrede, var de første Gratulanter, der mødte, Arbejdsgiverforeningen og Grundejerne! Det var Smaafolk, som begyndte at komme. Hvor har de Vennerne, de